

la el Dr. Abdala. I ho han fet amb l'esperit democràtic i liberal que caracteritza els catalans.

En el cas de l'idioma, no tot són flors i violes per als catalans en radicar-nos ací Amèrica. Hi perdem més que no hi guanyem. I, encara, se'ns pretén forçar a perdre-hi més prohibint-nos —com el Dr. Abdala— que el practiquem entre nosaltres mitjançant un periòdic o revista que ens dugui el gaudi setmanal o mensual, de poder llegir coses nostres en el propi idioma, en la llengua de la nostra mare!

I cal no oblidar que molts dels moviments de redempció dels pobles s'han hagut de produir a l'estranger. I resulta natural i lògic que sigui així perquè ja els tirans es basquegen prou per a fer la lluita impossible dins el poble esclau. Quin remei li toca al patriota que vol deslliurar la seva pàtria sinó acollir-se a la benvolença —i en molts casos simpatia— del país estranger. Un cas típic és el de Martí, l'apòstol de les llibertats cubanes que va córrer mig món, exí'iat, i va viure anys a Guatemala, Mèxic i Estats Units, des d'on lluità fins arribar al desembarcament en pla de guerra a Cuba, el seu país. I no es nacionalitzà en cap altre. Demés: és que fins i tot nacionalitzant-se, hauria deixat d'ésser el cubà revolucionari que fou?

Quan es jura la bandera i la constitució d'una nova nacionalitat, hom contreu amb la mateixa un deure sagrat. Nosaltres respectem aquell que s'hi sentí atret, però demanem el mateix respecte per a aquell altre que lluita a l'exili per alliberar la seva pàtria i no s'integra a una nova nacionalitat, i fins a aquell qui pensa en el retorn i no se sent atret a adoptar una nova ciutadania. Respecte per a tothom, reclamem.

Si compulsivament, com en certa manera pretén el Dr. Abdala, s'obligués als patriotes emigrats o exiliats a jurar una nacionalitat que no és la seva, el dret de gents, respectat per tots els pobles a través de la història, en quedaria malparat i ens privariem d'una de les millors conquestes humanes. D'altra banda, què en diria d'aquesta compulsió el Dr. Abdala si el cas fos a la inversa, és a dir si Libèria, posem per cas, obligués a tots els que hi viuen o conviuen a nacionalitzar-se? Els exemples d'aquells qui conviuen en un país que no és el seu i conserven la pròpia nacionalitat és colpidor: els anglesos, americans, francesos, alemanys, etc., ens en donen una prova irrefutable.

Voldrà l'Uruguai ésser una excepció? No ho podem creure.

J. Mas-Tarrés

L'Havana, setembre, 1958

8204

DECLARACIÓ

És molt d'agrair el gest de solidaritat que suposa la Declaració del Consell Directiu de la Facultat de Filosofia i Lletres de Buenos Aires arran d'haver estat detinguts suara varis professors universitaris catalans a Barcelona. Transcrivim la informació que en dona el diari "La Nación" en la seva edició del 7 d'aquest mes:

" LAS DETENCIONES EN BARCELONA. — En la última sesión celebrada por el consejo directivo de la Facultad de Filosofía y Letras fué aprobada por unanimidad la siguiente declaración: "El Consejo Directivo señala a la consideración de todos los consejos que integran nuestra Universidad, y también a todos los de las Universidades hermanas de la Argentina y de América, el hecho consumado por el régimen franquista, que ordenó detener a varios catedráticos barceloneses y algunos estudiantes por haber censurado el totalitarismo imperante en España. Dicha orden transgrede los más fundamentales derechos de la persona humana y vulnera el fuero docente. Basado en tales razones, el Consejo Directivo de la Facultad de Filosofía y Letras de Buenos Aires protesta públicamente ante este nuevo atentado contra la libertad de pensamiento, propio de los regímenes opresores de derecha e izquierda aún subsistentes en Europa y América."

Se hallaban presentes todos los miembros del organismo, consejeros: Francisco Romero, Juan Mantovani, Ricardo B. Caillet-Bois, José María Monner-Sans, Carlos Alberto Erro, Marcos A. Victorica, Alberto Freixas, Augusto Raúl Cortazar, Roberto César Calderón, Raquel B. de Crivelli, María Amelia Orlando, Enrique Ornaque, Emilia Ferreiro, Miguel Munnis, Raimel Ferrario y María Teresa Calatroni, y el decano, profesor Marcos A. Morínigo."

EXPOSICIÓ RAURICH - SABA

A la Sala Peuser hem pogut admirar durant quinze dies les obres que hi ha exposat l'escultora catalana Carme Raurich-Saba. Hem de dir que ha estat una exposició de jerarquia, al nostre entendre. Vuit de les obres exposades pertanyen a la primera època de l'artista (1949-1954), les restants fins a vint-i-dues, són realitzades ací l'Argentina (1955-1958).

Hi ha terracuites, alabastre, marbre, fusta, bronze, guix, pedra, tota una gamma de procediments escultòrics; figura, bust, baix-relleu, etc. Tot hi és tractat amb mesura i un pregon sentit dels volums. "Amancay", "Anfitrite", els dos Nus, "L'amour", "Maternitat", els dos retrats, etc. són peces notables.

"Catalunya", baix-relleu que ja coneixen els lectors de "Ressorgiment" pel gravat que en publicàrem fa uns mesos, ens dona la categoria artística de l'escultora i l'esperit autènticament nacional que l'anima. Aquesta obra la destina Raurich-Saba a la col·lectivitat catalana de l'Argentina i en fa custodi al Casal de Catalunya.

El públic de la capital ha sabut valorar l'obra de la nostra escultora i no dubtem que els crítics en faran l'elogi que mereix.

NOTÍCIES

A HONOR DEL PRESIDENT TARRADELLES. — La circumstància de trobar-se a Buenos Aires procedent de Mendoza, on va anar a presidir la festa dels Jocs Florals de la Llengua Catalana, el President de la Generalitat de Catalunya a l'exili, senyor Josep Tarradelles i Joan, fou aprofitada pel Casal de Catalunya per a dedicar-li una diada de festa. Fou el diumenge dia 16 de novembre. Al migdia, banquet popular al qual van assistir més de dues-centes persones. Li en féu ofrena el president del Casal, senyor Manuel Ripoll, amb unes paraules càlides de benvinguda. El senyor Tarradelles va agrair la germanívola acollença i s'estengué en llargues consideracions sobre el present de Catalunya i les possibilitats per al seu esdevenidor de llibertat nacional. En alçar-se a parlar i en acabar el seu discurs, el President Tarradelles fou objecte de perllongades ovacions de tots els presents, a peu dret.

A la tarda hom li oferí una funció teatral. El quadre escènic va representar una mena de revista en tres actes i molts quadres, retolada "Per Catalunya", xirria successió d'escenes divertides a les quals potser no escau gaire el títol escollit per Joaquim Montero, per bé que es desenvolupin en diversos indrets del nostre país.